

За Истината и Лъжата

Истината и Лъжата се срещнали на едно парти
и се харесали много.

Лъжата нямала проблем да каже на Истината,
че я обича,
понеже това винаги можело да се изтълкува
като лъжа.

На Истината обаче ѝ било трудно
да си признае, че копнее по Лъжата.

„Аз наистина ли я харесвам,
а и тя действително ли ме обича?...

И все пак – си казвала Истината –
ако Лъжата ме иска,

тогава тя не е съвсем лъжа...

и може би – всъщност – аз
харесвам истината в Лъжата?!”

А Лъжата стояла отстрани, гледала Истината
с влюбени очи и си мислела:

„Виж Истината как почна да го усуква.

Много ми харесва.

Наистина много ми харесва.”